

Podjetnik z rožnim vencem v roki

Matic Konc, predan mož in oče ter
uspešen podjetnik, ki živi pomirjenost





»KADAR JE LE MOGOČE, POSKUŠAM ČAS Z OTROKI PREŽIVETI TAKO, DA JE TUDI ZAME PRIJETEN.« /SINIŠA KANIŽAJ

Ni se še zgodilo, da bi avtor tega članka Matica Konca, ki je gost današnje rubrike Ljudje dobre volje, srečal slabe volje ali namrgodenega. Tudi če je morda kdaj zamišljen, zaskrbljen iz kateregakoli razloga, zelo pogosto v tem najde tudi vsaj kanček humorja, vselej pa išče racionalno, najbolj smiselno pot k čim bolj preprosti rešitvi situacije.

Gorenjec, preseljen v okolico Sostra, ene od ljubljanskih četrti. Uspešen podjetnik, ki v tem pogledu nadaljuje več kot 30-letno tradicijo svojega očeta Iva. Z mazili in kremami Smrekovit, pripravljenimi iz smrekove smole, lajša bolečine in pomaga številnim. Z izobrazbo je združil farmacevtsko in športno stroko. Z njim se je mogoče pogovarjati o vsem. O molitvi in medijih, o rekreaciji, politiki in glasbi, o poslu in družinskem življenju. Temu - z ženo Urško imata pet sinov - se v tem obdobju življenja tudi najbolj posveča.

Rana ura

Kako mu uspeva? »Zgodaj vstajam in zaključim vedno

približno ob istem času zgodaj popoldne. Kadar se stvari naberejo, rajši začnem delati ob petih zjutraj, kot da bi vlekel delo v popoldanski čas. Hvaležen sem Bogu, da imam to možnost. 'Čas zase' je po mojem mnenju precenjen,« ugotavlja štiridesetletnik.

V mislih ima »čas zase« kot beg pred družino v pretirano športno udejstvovanje, deloholizem in podobno. Deluje po principu »bolje živ pes kot mrtev lev« in si postavlja realne cilje, sicer bi pregorel. Ob vsaki priložnosti v svoj delovni vsakdanjik vključi tudi molitev.

»Del mojega dela je tudi takšen, pri katerem so roke zaposlene, glava pa ne. Na primer polnjenje lončkov z mazili. Pri tem zmolim rožni venec. V mislih štejem zdravamarije. Poleg preostalih namenov dodam tudi tega, da bi Gospod bdel nad mojim delom,« pripoveduje.

Dela zato, da živi, ne obrnjeno

»Iskreno sem hvaležen, da imam delo, ki ga lahko brez težav

opravljam v skladu s svojimi vrednotami. Menim sicer, da je tako mogoče opravljati vsako delo. Eno in drugo se po mojem mnenju ne izključuje, dokler slediš le enemu Gospodarju. Nihče ne more služiti dvema gospodarjema: ali bo enega sovražil in drugega ljubil ali pa se bo enega držal in drugega zaničeval. Ne moremo služiti Bogu in mamoni (prim. Mt 6,24). Najbrž je pohlep v poslovnem življenju lahko tisti, ki nas oddaljuje od lastnih vrednot, če tega ne prepoznamo in se temu ne upremo.«

»Če se nenehno ženeš za dobičkom, zaposluješ, večaš posel, na koncu ne moreš spati. Moj moto je, da delam zato, da živim, ne živim zato, da delam,« ima o tem Matic zelo dodelano, predvsem pa z izkušnjami podprto mnenje.

»Multipraktik«

V podjetju, ki ima sicer še nekaj zunanjih sodelavcev, je Matic »multipraktik«. Direktor, lastnik in delavec v proizvodnji. »Direktor je Jezus, jaz sem le v. d. direktorja,« se nasmeji: »V zadnjem času sem na novo dojel, da je dejansko tako. Večkrat rečem: 'Jezus, ti si Jud in Judje znate z denarjem. Boš že vedel, kako se tej stvari streže.«

»Kadar je le mogoče, poskušam čas z otroki preživeti tako, da je tudi zame prijeten. Seveda



Čas zase' je po mojem mnenju precenjen.



Z NARAVO JE ZELO POVEZAN V POSLU IN V PROSTEM ČASU./SINIŠA KANIŽAJ

to ne uspe vedno, je pa toliko bolj izpolnjujoče, kadar uspe. Za košarko, šah, branje in druge podobne dejavnosti, ki jih imam rad, bo še čas. Zadnje čase sem zelo vesel, da je košarko z mano pripravljen igrati najstarejši sin.«

Na realnih tleh

Ni pa vsak dan posut z rožicami. Tudi naš sogovornik spoznava, kaj je kriza srednjih let. »V mladosti imaš neke ideale, kako naj bi izgledala družina, kako bomo skupaj molili, kako bomo za božič skupaj peli, kako bodo ob opazovanju tvoje vere otroci nedvomno imeli enako vero itd. Ko si star 40 let in so najstarejši otroci v puberteti, pa te Bog postavi na realna tla. Pokaže, da so stvari daleč od ideala. Da nisi tako zelo dober oče, kot si zase mislil, da si. Mislim, da v tem trenutku življenja Bog od tebe pričakuje, da se ponižaš, da si priznaš, da je samo Bog dober Oče, da si slab starš, da smo vsi slabi starši, vendar si moramo prizadevati, da se trudimo biti vsak dan boljši kot včeraj. Verjetno je enako tudi pri ljudeh, ki nimajo družine. Duhovniku se verjetno podre ideal, kakšna bo pod njegovim vodstvom župnija. Enako si mora priznati, da so njegovi napor brez Boga jalovi, da je župnija morda gnila ne glede na njegova prizadevanja.«

Naj traja!

Matic vodi pevski zbor Omnes Unum v sostrski župniji. Glasba ga globoko izpolnjuje: »Vsake vaje začnemo s kratko molitvijo in priporočilom sveti Ceciliji, to daje sadove. Razširili smo tudi repertoar. Moja intimna izbira so črnske duhovne pesmi in taizejski spevi, izvajamo pa tudi sodobno krščansko glasbo, saj skušam upoštevati tudi



»MISLITI, DA IMA ČLOVEK POD KONTROLO KARKOLI, RAZEN SVOJIH DEJANJ, JE UTOPIČNO.« /SINIŠA KANIŽAJ



*Krmilo se
trudim prepustiti
Tistemu, ki je Edini,
ki pozna pot.*

glasbeni okus pevcev v zboru. Zelo uživam v tem in Bog daj, da bi ta zgodba še trajala.«

Z ženo se veliko pogovarjata, tketa dragocen zakonski odnos. Pomemben steber tega je skupna molitev: »Trudiva se, da bi vsak dan zmolila vsaj en rožni venec, enkrat na teden pred Najsvetejšim. Večkrat v dnevu, ko greva drug mimo drugega, se objameva in poljubiva, si nameniva kakšno lepo besedo, vendar tega ne razumem kot razvajanje.«

»Enkrat na teden še z eno družino molimo rožni venec pred Najsvetejšim in prejmemo sveto obhajilo. Največkrat samo odrasli, otroci niso navdušeni

nad tem – zelo sem vesel, kadar je kateri izmed njih pripravljen z nama zmoliti vsaj desetko rožnega venca. Tam se duhovno napolnim. Včasih me zelo nagovorijo kakšne misli iz določenih knjig, predvsem so to Sveto pismo, Pot nepopolnosti in Pet minut s Svetim Duhom.«

Sestop v nepopolnost

Ob vseh obvezah, nalogah in izzivih življenja pa ima Matic z družino vselej pred očmi najpomembnejše: »Krmilo se trudim prepustiti Tistemu, ki je Edini, ki pozna pot. Ključ do tega pa je molitev rožnega venca, post in trud za to, da vsak dan poskušam sestopati v svojo nepopolnost, se zavedati, da brez Boga nisem nič, in da poskušam ostajati ponižen.«

Poudarja: »Misli, da ima človek pod kontrolo karkoli, razen svojih dejanj, je utopično.« To smo v zadnjih letih v naši družbi žal lahko kar konkretno spoznali, na primer v obdobju koronavirusa ali pa ob poplavih. »Pri tem se mi zdi bistvenega pomena iskanje ponižnosti,« izpostavlja Matic Konc. Naj se ne konča odkopavanje njegovih številnih talentov!

LOJZE GRČMAN

lojze.grcman@aleteia.org

Kalvarija, ki jim je spremenila življenje

Otroštvo Matica Konca je brez dvoma močno preobrnila smrt brata Anžeta, ki se je pri svojih 17 letih ponesrečil s kolesom: »Takrat sem bil star komaj šest let, tako da tega nisem doživljal tako, kot to doživlja odrasel, vendar je ta dogodek našo družino zelo zaznamoval. Prej smo bili ateistična družina, po tem dogodku pa sta moja starša prehodila večletno kalvarijo in na vrhu našla Jezusa.« Krščen je bil pri dvanajstih letih, k birmi je šel skupaj z očetom ter se posvetil Marijinemu brezmadežnemu srcu: »Mladost in zgodnja odraslost sta me seveda odnašali na raznovrstne stranpote, ampak vere nikdar nisem izgubil.«